

Egybefésülik

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXIV. évfolyam, 36. szám, 2020. szeptember 4.

Nem hullanak alá a Puskás Aréna tetejéről se hatalmas kőtömbök, se apró kavicsok, aki mást mond, hazudik. A Puskás Aréna hozzáértő, aranykezű, hazafias érzelmű mesteremberek munkája, és mint ilyen, a trianoni száz év magyar magány korszakának lezárását hirdeti. Most azért kell a tíz hónapja átadott építmény betonelemeit darabonként átvizsgálni, hogy az esetleges hibák szakszerűen, maximális körültekintéssel kijavíthatóak, más kérdés, hogy hibák nincsenek, sőt el se gondolhatók. Hogy mást ne mondjunk, ennek az objektumnak *csak a tervei* több mint két és fél *milliárdnyi* jó magyar forintba kerültek, most gondoljuk el, milyen körültekintés, micsoda precizitás, mennyi gond, figyelem és ügyszeretet fekszik azokban, hogy a beléjük investált szellemi energiáról már ne is beszéljünk. És akkor a kivitelezésről még szó se esett. Annak megtisztelő feladatát a Magyar Építő és a ZÁÉV vállalta magára, az első vállalat ismeretes mód Szíjj Lászlóé, akit főképp azért zártunk a szívünkbe, mert nemzetünk nagyjait ő csónakáztatja az Adrián, a másik pedig Mészáros Lőrincé, akit az egyszerű nép már csak kormányzó urunk földi visszfényeként csodál.

Lezuhanó kőtömbök? Abból az épületből, amely ilyen kiválóságok keze nyomát viseli?